

РЕШЕНИЕ

№ 106

гр. Плевен, 01.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Христо Ст. Томов

при участието на секретаря РУМЯНА ИЛК. КОНОВА
като разгледа докладваното от Христо Ст. Томов Гражданско дело № 20234430104663 по описа за 2023 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе, взе предвид следното:

Иск с правно основание чл. 422 от ГПК.

Постъпила е искова молба от Й. Д. П. от *** против Й. М. И. от ***. В молбата се твърди, че по издадена заповед за изпълнение на парично задължение № ***/ *** год. по ч. гр. дело № ***/ 20*** год. по описа на *** районен съд е постъпило възражение от представителите на длъжника, което обуславя правния интерес от завеждането на настоящото дело. В заключение ищецът моли съда да признае за установено по отношение на ответника вземането му за сумата от 6 000 лв., представляваща част от задължение по запис на заповед от *** год., ведно със законната лихва, считано от 02. 12. 2022 год. до окончателното изплащане на сумата. Претендира присъждане на направените деловодни разноски.

Ответникът ангажира становище, че искът е неоснователен.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено следното:

Претенцията на ищеца намира своето правно основание в разпоредбата на чл. 422 от ГПК. Налице е спор между страните относно дължимостта на вземането по издадени в полза на ищеца заповед за изпълнение и изпълнителен лист по ч. гр. д. № ***/ 20*** год. по описа на *** районен съд. Предявеният иск е допустим, тъй като във всички случаи, когато заповедта за изпълнение и изпълнителният лист са издадени въз основа на предвиден в закона несъдебен акт /несъдебно изпълнително основание/ и е постъпило възражение от длъжника в установения двуседмичен срок, заявителят /кредиторът/ разполага с възможността да реализира правата си, предявявайки претенцията по чл. 422 от ГПК. Разгледан по същество, искът е неоснователен.

Вземането на ищеца Й. Д. П. произтича от издаден запис на заповед от *** год. Безспорно е, че записът на заповед е абстрактна, формална, едностранна сделка с менителничен ефект, спрямо която намират приложение и правилата за договорите /арг. от чл. 44 от ЗЗД/. Посочената сделка е материализирана в посочената от чл. 535 от ТЗ писмена форма, наличието на която е абсолютно условие за действителността и съответно за провеждане на ефекта й. Липсата на някой от задължителните реквизити, посочени в цитирания законов текст, лишава документа от качеството му на запис на заповед, съобразно разпоредбата на чл. 536 ал. 1 от ТЗ. В конкретния случай процесният запис на заповед е формално редовен от външна страна, тъй като притежава всички необходими реквизити по чл. 535 от ТЗ. Процесният запис на заповед е издаден от ответника Й. М. И. в качеството му едновременно на физическо лице и управител на „***“ ООД ***- авалист на задължението. Видно е, че падежът е бил 25. 07. 2018 год. При наличието на точно фиксиран падеж предявяването на записа на заповед за плащане не е необходимо и не се отразява върху възможността да бъде ангажирана отговорността на издателя и авалиста по реда на чл. 417 от ГПК. В този смисъл са и разясненията, дадени в т. 3 на ТР № 1 от 28. 12. 2005 год. на ОСТК на ВКС на РБ.

Тук е мястото да се отбележи, че след издаването на процесния запис на заповед с влязло в сила решение по гр. дело № ***/ 20*** год. по описа на *** районен съд на основание чл. 9 от ЗЛС е било обявено безвестното отсъствие на ответника Й. М. И., като във владение на имотите на отсъстващия са били въведени неговата съпруга и низходящи. С постановяването на горното

решение не се прекратява правоспособността на ответника, като последният продължава да бъде носител на права и задължения, т. е. същият е надлежно легитимиран да отговаря и по искове за изпълнение на задълженията по процесния запис на заповед.

Основното възражение на процесуалния представител на ответника е свързано с твърдението, че положеният подпис за издател в процесния запис на заповед от *** год. не е на Й. М. И., т. е. на ищеца са противопоставя абсолютно възражение- възражение, което произтича от самия запис на заповед. Абсолютните възражения се отнасят до формата на записа на заповед, до действителността на всички поети задължения, до просрочието, до изплащането, до клаузи от документа, които освобождават от отговорност. С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест /чл. 154 ал. 1 от ГПК/ в настоящото производство ищецът следва да докаже факта, от който вземането му произтича, а ответника- възраженията си срещу вземането. Именно ответникът е този, който следва да създаде сигурно убеждение у съда по отношение на истинността на фактическото си твърдение- че подписът в процесния документ не е автентичен, като по отношение на тези факти е необходимо пълно и главно доказване. Във връзка с доказването на това свое възражение ответникът е поискал изслушването на съдебно-графическа експертиза, която е имала за обект на изследване оригиналния документ в съпоставка с многобройни други документи, използвани като сравнителен материал. Заключение на експерта с категоричност потвърждава авторството на документа. От друга страна заключението по назначената допълнителна съдебно- почеркова експертиза установява, че подписът на ответника не е пренесен с помощта на техническо средство върху документа. При това положение съдът приема, че абсолютното възражение на ответника не е доказано, т. е. подписът за издател /платец/ в процесния запис на заповед е истински /автентичен/.

Основателен е обаче доводът, намерил израз в отговора на исковата молба, че задължението на ответника е било погасено по давност. Както се посочи и по- горе, падежът на записа на заповед е бил точно определен, като не е било необходимо извършването на действия по предявяването на записа за плащане. Съгласно разпоредбата на чл. 531 ал. 1 от ТЗ, която намира субсидиарно приложение по арг. от чл. 537 от ТЗ, исковите по записа на

заповед срещу издателя се погасяват с тригодишна давност от падежа. Следователно в случая началният момент, от който е започнала да тече погасителната давност за вземането срещу ответника, произтичащо от процесния запис на заповед, е 25. 07. 2018 год. Видно е, че заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК и изпълнителен лист срещу длъжника е входирано в деловодството на Плевенския районен съд на 10. 11. 2022 год., т. е. повече от година след изтичането на предвидената в закона тригодишна давност. Няма данни за спиране или прекъсване на давността, като извършените частични плащания по процесния запис на заповед /от 20. 11. 2016 год. и 16. 11. 2019 год./ са ирелевантни за предмета на спора, доколкото са извършени от трети лица, а не от ответника, който към този момент е бил безвестно отсъстващ, като последното известие за него датира от 10. 09. 2015 год.

Горното позволява да се обобщи, че вземането на ищеца срещу издателя на записа се е погасило по давност, поради което предявеният положителен установителен иск по чл. 422 от ГПК е неоснователен и следва да бъде отхвърлен изцяло. Ответникът не е претендирал деловодни разноски, поради което такива не следва да се присъждат.

По изложените съображения Плевенският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен /погасен по давност/ предявения от Й. Д. П. от ***, ЕГН *****, против Й. М. И. от ***, ЕГН *****, иск по чл. 422 във вр. с чл. 415 от ГПК за установяване вземането на ищеца за сумата от 6 000 лв., представляваща част от задължение по запис на заповед от *** год., ведно със законната лихва, считано от 02. 12. 2022 год. до изплащане на вземането.

Решението подлежи на обжалване пред Плевенския окръжен съд в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____